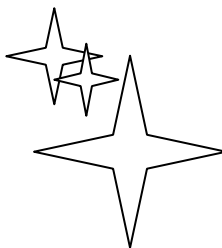
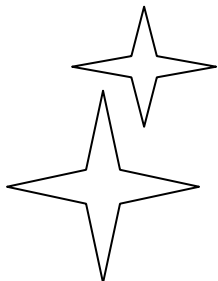

**Wij wensen u allen
hele fijne kerstdagen toe
en een nieuwjaar
met veel geluk,
voorspoed
en gezelligheid,
maar bovenal,
heel veel gezondheid !!!**

Adressen van de leden reüniecommissie

Mevr. Marianne Lankhuizen, voorheen de Jong, Secretaresse,
Tijmweg 85, 3193 GH Hoogvliet.

Telefoon : 010-4386745 E-mail a.jong12@chello.nl

Adreswijzigingen, jubilea, overleden en telefonisch contact

Bij voorkeur tussen 19.00 en 20.00 uur

Website www.sepatoeroesak.nl

Dhr. M. van Bussel, (Lofty) hulp secretaris, Kruis 15, 5591 LA Heeze.

Telefoon: 040-2263011 E-mail: mvanbussel@veteranen.nl

Dhr. Wim Veldman, 1° penningmeester,

M.de Ruyterstraat 22, 5481 GH Schijndel

telefoon: 073-5477087

E-mail: wij.veldman@hccnet.nl

Mevr. Ine Luykx-van Gils, 2° penningmeester

Oude Antwerpsepostbaan 36, 4741 TK Hoeven

telefoon 0165-502134

E-mail: adenine@hetnet.nl

Dhr G van Gils (boekje) Breda

Telefoon 076-5874252

E-mail: gerritvangils@hetnet.nl

De heer J.H.P.Cats, Eikstraat 11, 4621 JL Bergen op Zoom

Telefoon 0164-242365

E-mail: cats.jo@home.nl

Voor betalingen en donaties

Rabobank rekeningnr. 108965732 t.n.v. Oudstrijders 2-6-RI

Wim Veldman, M.de Ruijterstraat 22, 5481 GH Schijndel

Onze activiteiten , worden mede mogelijk gemaakt door de opbrengsten uit de bank-giroloterij. Uw deelname aan deze loterij wordt daarom aanbevolen.

Onze activiteiten , worden mede mogelijk gemaakt door de opbrengsten uit de bank-giroloterij. Uw deelname aan deze loterij wordt daarom aanbevolen.

Voor u ligt weer een nieuwe Sepatoe Roesak.
Gelukkig zijn er steeds meer sobats die verhalen, reactie en feiten toe zenden.
Dat juichen wij van harte toe.
U kunt ten alle tijden kopij insturen naar het secretariaat of naar G.v. Gils.
Wij wensen u ook dit keer weer veel leesplezier.

Sepatoe Roesak ,

Het blad van 2-6 RI December 2005
Website www.sepatoeroesak.nl

Inhoud:

Reünie 20 mei 2005 door Marianne Lankhuizen (de Jong	Blz 2
Reunie 2006	Blz 8
Uit mijn lange geheugen door Pierre Giessen	Blz. 9
Losse flodders door Jan Wijers	Blz 11
Deel dagboek Henny van Oosterhout	Blz 12
Wapenstandsperikelen 1948 door Ger Dejong	Blz 17
Het leven van Cees Groen door Susan Meijers	Blz 18
Van de penningmeester	Blz 20
Bestellen DVD's	Blz 21
Bestelbon	Blz 22
Jubilea	Blz 23
Overleden.	Blz 24
Simon Boons vertelt	Blz 25
Document opheffing tijgerbrigade	Blz 26
Uit mijn lange geheugen door Pierre Giessen	Blz 27

Reunie 2005

20 Mei was er weer de jaarlijkse reünie van ons bataljon 2-6 RI.wederom in de van Hornekazerne in Weert. Mede door het weer dat zich netjes heeft gehouden is deze dag weer een geslaagde dag geworden. Er is weer veel gepraat, zijn foto's bekeken en werd de inwendige mens ook niet vergeten.

Ruim 110 personen, waaronder ook nabestaanden van onze gesneuvelden, meldde zich in de loop van morgen aan de bestuurstaafel en werd een ieder ,die nog niet in het bezit van een naambadge was, daarin voorzien. Dankzij het werk van Tiny van Bussel was iedereen zo duidelijk herkenbaar. Na binnenkomst in de zaal werd een ieder voorzien van koffie en cake. Zo gaande weg vulde de sobats de zaal lekker op en werd er gezocht naar maatjes en al snel waren er al gezellige groepjes al in gesprek. Ondertussen zette Tiny van Bussel zijn fotopresentatie op en maakte Gerrit Daanen met Marga Vullers de beeldpresentatie in orde. Op een groot scherm werden foto's en beeldmateriaal vertoont in de zaal. Het kijken was zo geheel vrijblijvend en een groot succes.

Het welkomstwoord kwam van de heer Wim Veldman met een speciaal welkom voor de Regiment commandant der Limburgse Jagers, luitn.Kol.F.M.A.J. Tummers en de aanwezige nabestaanden van de gesneuvelden. Er werden groeten overgebracht van de sobats die vanwege gezondheidsredenen helaas niet meer aanwezig konden zijn en werd iedereen verzocht om later een groet voor hen in een speciale kaart te zetten zodat na de reünie de kaart naar hen kon worden opgestuurd. Helaas was er door technische problemen geen tijd meer om de heer Verhulst nog te laten spreken aangezien de herdenking ook op tijd moest beginnen. Na de huishoudelijke mededelingen werd het woord dus gegeven aan de heer F. Kruijtzter die de herdenking zou leiden. Na het voorstellen werden we verzocht naar buiten te gaan , naar het monument alwaar de herdenking zou worden gehouden. We hadden de reg.com.Ltnkol. F.M.A.J. Tummers bereid gevonden om een woord tijdens de herdenking te spreken en hield een toespraak waarmee hij op menigeen een diep indruk achterliet.

"Geachte aanwezigen van de nabestaanden van de gevallen 2-6 RI, dames en heren, mannen van de Kapotte schoen, Limburgse Jagers. Het is mij een eer aan de uitnodiging van uw reüniecomité gevolg te geven en het woord bij deze herdenking tot u te kunnen richten.

2-6R.I. is een van de 18 Limburgse Jager bataljons, die voor de handhaving van de orde en vrede van 1945 tot 1949 hard gevochten hebben in het voormalige Nederlands Indië. Deze bataljons maakten toentertijd deel uit van 2, 6, 11, 13, en 14 Regiment Infanterie.

Pas in 1950 werden deze bataljons ondergebracht bij het dan opgerichte regiment Limburgse Jager. Als huidige commandant van dit bijzondere regiment ben ik zeer trots op hetgeen deze bataljons toen in dat verre, mooie maar wel vijandige land gepresteerd hebben.

Hoewel uw 6e regiment niet het oudste regiment is, wordt algemeen erkend dat het 6e regiment wel het roemrustigste regiment is. Het doet u wellicht goed te horen, dat het huidige 42ste bataljon Limburgse Jagers uit Seedorf, ons enige nog parate LJ-bataljon, afstamt van het 6e regiment, uw regiment.. Mede gelet op hun prestaties onder ander vorig jaar in Irak, geldt dit bataljon als een topbataljon, wellicht het beste infanteriebataljon van de huidige landmacht

Persoonlijk heb ik ook een herinnering aan uw bataljon. Ik woonde toen in september 1945 in Leyenbroek en ik herinner mij nog zeer goed dat ik op 4jarige leeftijd aan de hand van mijn vader u bezocht heb en heb gezien hoe in het patersklooster van Leyenbroek uw eten bereidde in de schuur naast dat klooster.

Vele van u zijn vanuit de Orde Dienst, het verzet en de binnenlandse strijdkrachten bij 2-6RI gekomen en hadden de verschrikking van de bezetting reeds aan den lijve ervaren. U was gedreven om weer orde en vrede en rust te brengen in onze voormalige koloniën.

Samen met 2-13 RI, het 1e bat.stoottroepen en 2-7RI vormde u de kern van de Tijgerbrigade. Na aankomst in maart 1946 had deze brigade al spoedig de stad en de haven van Semarang omgevormd tot een veilig gebied. Dit gebied werd later de belangrijkste uitvalbasis bij die eerste politionele actie tegen Midden Java, het kerngebied van de republiek Djocja.

Bij de eerste politionele actie nam 2-6 RI Kendal en Weleri en bracht op de laatste dag voor het stopzetten van die actie de belangrijkste verbinding tot stand met de W-brigade.

Met uw beheerste en professionele optreden heeft u de naam en faam van het 6e regiment op uitstekende wijze toentertijd waargemaakt. Uw optreden, zowel in Semarang alsook bij de politionele actie en het daarop volgende verblijf in Salatiga getuigen van die zojuist genoemde eigenschappen. Toen u op 24 april repatrieerde liet u echter 24 kameraden achter.

Vandaag gedenken en herdenken wij hen samen bij dit monument van alle gevallen Limburgse Jagers. De vraag die zich dan steeds opdringt in ons denken is altijd: "waarom staat hij niet hier en ik we!"

Niemand beter dan u weet dat in oorlogs en gevechtssomstandigheden alleen de heer dit bepaalt.

Niemand beter dan u weet ook dat hij zijn gevallen kameraden nooit mag en zal vergeten. Dat zou uzelf ook niet gewild hebben. Het regiment Limburgse Jagers zal zijn gevallen kameraden elk jaar herdenken. Deze dure plicht is de basis van onze kameraadschap en verbondenheid. Zolang u kunt en wil, zal het regiment "tot de laatste man van 2-6RI", u steunen bij uw herdenking en reünie. Ik denk uw gevallen het ook zo gewild zouden hebben.

Dank u voor uw aandacht".

Onze dank gaat uit naar de heer F. Tummers voor zijn welgemeende woorden en natuurlijk zijn aanwezigheid tijdens onze reünie

Na deze toespraak ging het woord over aan de heer J. Wijers uit Breda die ook een toespraak had voorbereid voor alle aanwezigen.

"Beste sobats, dames en heren.,

Zo dadelijk tijdens het dodenappèl zult u, zoals elk jaar, de namen van 24 mensen weer horen van hen die helaas niet terugkeerden naar hun geliefden in het vaderland.

57 jaar geleden, in het jaar seriboe sembilan ratoes ampat poeloe delapan, moesten we hen achterlaten op het Ereveld in Semarang na een laatste afscheidsgroet, lopende langs de witte kruizen, waarbij we vooral even stil stonden bij diegenen die we zo goed hadden gekend.....! Dan gaat er heel wat door je heen, terwijl wij bij de bevoorrechten hoorden die naar huis mochten.

Intussen is die bevoorrechte groep, wij dus, na zoveel jaren al behoorlijk uitgedund en wordt nog ieder jaar kleiner en kleiner! Maar hoe klein de groep ook wordt, zij zullen nooit hun makkers, die hen ontvielen vergeten.

Maar als wij er niet meer zijn, dan ligt de hele geschiedenis van ons bataljon 2-6 R.I. met talrijke foto's etc. voor ons nageslacht vast in de fantastische website opgezet door onze ijverige secretaresse Marianne.

En niet te vergeten wat we aan informatie allemaal op de site kunnen vinden over hen die omkwamen, zelfs van ieder omgekomeene een mooie vergrote pasfoto. De site is inmiddels meer 10.000 keer bezocht en inmiddels heb ik gezien 10.365 keer!!

*Bij het zien van de foto's zag ik enkele gezichten van toen weer voor mij zoals van: **Jan Sijbers**, hij kwam om door een noodlottig ongeval in het NIS-gebouw.*

***Kapitein Veldman**, onze commandant van de ondersteuningscompagnie, die op de rampzalige dag van 10 juli 1946 omkwam tijdens een verkenningsvlucht met het "Mitchell" vliegtuig.*

Altijd zal ik mij herinneren het lied "Sterre der Zee" door hem enthousiast gedirigeerd tijdens Kerkelijke Diensten.....;

***Luitenant Fick**, die gelijktijdig omkwam met kapitein Veldman. Als ik denk aan de prettige gesprekken tijdens de trainingen in Singapore. Ook hij had, net als ik, moeite met de zware hindernisbaan, o.a. via een 2 kabels over water met daarin prikkeldraad.*

***Korporaal Bruijnseels** en het samen fotograferen op de Bodjong in 1946 ter gelegenheid van de optocht wegens de geboorte van Prinses Marijke, zoals ze toen nog heette. In de optocht liepen Chinezen mee met kunstig gemaakte "draken".*

In mijn gedachten komen er nog twee namen bij uit mijn geboorteplaats Mook die ook in Semarang zijn begraven n.l.

***Willy Thijsen** (sergeant Stoottroepen) en **Hend Lamers** (een neef van mij)*

Waar ik altijd veel moeite mee had was het korte tijdsverschil tussen overlijden en begraven op dezelfde dag. Je kon je het nauwelijks voorstellen, 's morgens nog een normaal gesprek met iemand en dezelfde middag lag hij op het Ereveld.

Op 6 September 2003 (normaal 7 september) was de nationale dodenherdenking in Roermond. Als "Vriend van het monument" krijg ik jaarlijks een verslag (mooi verzorgd boekje) van die dag met alle toespraken en een aantal foto's. Wegens mij ernstige gehoorstoornis ga ik de laatste jaren niet meer naar Roermond op 7 september. Mijn vrouw en ik komen er wel af en toe op een rustige dag als we een bezoek brengen aan de vrouw van een goede vriend van mij, Wim Jans in Melick, ook van 2-6RI. Hij is overleden in 1998.

Op 6 september 2003 was minister van defensie, de heer H.Kamp, aanwezig om namens de regering ter nagedachtenis een krans te mogen leggen en enkele woorden speciaal tot u te mogen richten. Omdat ik het een bijzondere toespraak vond, citeer ik enkele passages uit die toespraak:

"De strijd in de voormalige overzeese Rijksdelen is een strijd van voor mijn tijd. Een lang verzwegen verleden van militairen die uit naam van het Nederlandse volk en in opdracht van de Nederlandse regering hun plicht vervulden in een ver land".

" Na een opleidingstijd van vaak nog geen zes maanden vertrok u per schip naar de andere kant van de aardbol. Tienduizenden jonge mannen, die vaak al hun halve jeugd door crisis en oorlog verloren hadden zien gaan. Nauwelijks voorgelicht over de taak die u moest vervullen".

" U kreeg te maken met grote en kleine acties, met eenzame buitenposten, met beschietingen en trekbommen, met sluipschutters en hinderlagen, met hitte en ziektes en vooral eindeloze patrouilles".

Nog enkele zinnepjes:

"Wat ook kwam in de loop der jaren was kritiek over uw optreden.....Gelukkig is in de loop der jaren langzaam veel veranderd, Pelan Pelan, zou men in Indonesië zeggen, dankzij uw protesten in de jaren '70 en '80".

Tot slot:

Ui de declamatie voorgedragen door de heer Jan Huyskens citeer ik de 14 e strofe(van de 16) op de herdenking in Roermond van 7 september 2004:

Hij heeft overleefd de veteraan

Hij heeft gezien, gehoord en gevoeld

En zijn plicht gedaan

Dit monument verzacht de pijn

En al wordt hij ieder jaar weer ouder

Hier voelt hij de jaarlijkse hand op zijn schouder

Door weer samen naast elkaar te staan

Ik dank u.!

Na deze toespraak gingen we over tot de officiële herdenking van onze gesneuvelde sobats. Het dodenappèl werd gehouden door de heer G. van Gils en de heer N. de Bruijn.

Naast het opnoemen van onze 24 gesneuvelde sobats werden na het appel ook de ons ontvallen sobats van afgelopen jaar genoemd en voor hen werd een moment stilte ter herdenking gevraagd. Hierna werd de heer J.Sijbers, de broer van de gesneuvelde soldaat J.P.G.. Sijbers verzocht om te samen met de heer Janssen de flambouwen te ontsteken voorstellende de eeuwige vlammen. De betekenis hiervan is: "Wij zullen altijd aan jullie blijven denken. Wij zullen jullie nooit vergeten."

Daarna werd verzocht om op te staan en 2 minuten stilte gehouden. Hierna werden de kransleggers uitgenodigd om de krans te komen te leggen bij de plaquette van 2-6RI. De krans werd gelegd door Mevr.E.Kok-Hiddes, zuster van de gesneuvelde Sergt.H.F. Hiddes en mevr.J.Mulder-Merling, dochter van gesneuvelde serg .D.W.Merling

Na het leggen van de krans werd het woord weer gegeven aan de heer Jan Wijers die het gedicht voordroeg van H.J.Scheepmaker uit : Het gedenken.

Het is te hopen dat een later ras,
van menschen, dat het zonder strijd kan stellen,
Zich nog herinnert hoe het vroeger was
en er zijn kinderen van zal vertellen:

Dat er toen helden waren, jong en echt
en grooter levend dan de wereld duldde,
die met hun plicht instonden voor het recht
en dezen plicht tot in den dood vervulden:-

dat er toen moeders waren, die het leed
dat zij al hadden nog vermeerderd zagen
met een verlies, zoo onbegrijpelijk wreed
dat slechts een moeder het zoo fier kon dragen: -

dat er toen alom strijd was, en verdriet
om wie zich uit dien strijd niet redden konden:-
dat er geen dag voorbijging dat er niet ergens
een mensch in tranen werd gevonden-

Menschen van later, als gij eenzaam zijt
en u bedroefd voelt op een stillen avond,
denkt dan aan het verdriet van dezen tijd -
- en hoeveel harten toen wel zijn gehavend

Meneer Wijers, ik ben er reuze trots op dat u de toespraak wilde houden en wil u mede namens de sobats u nogmaals hartelijk bedanken voor uw bijdrages aan een herdenking die onze gesneuvelden waardig is.

Na de voordracht van het gedicht werd het bevel last post gegeven aan de hoornblazer van de Limburgse jagers.
De heer Kruijtzter verzocht hr. Janssen het vlaggenremonieel uit te voeren. Sobat Princen uit Nijmegen was gevraagd om hierbij te assisteren. Na het vlaggenremonieel werd ter afsluiting van de herdenking het "Wilhelmus" gezongen en werd iedereen uitgenodigd om langs de gedenkplaat te lopen als laatste groet.

***Langs deze weg wil ik, mede namens de sobats van 2-6 RI, de heer Kruijtzter en de heer Janssen bedanken voor hun inzet bij de herdenking.
Mede dankzij hen kunnen we terugkijken op een zeer waardige en plechtige herdenking.***

Bij terugkomst in de zaal was er gezorgd voor een broodmaaltijd en kon er later onder het genot van borrel of drankje naar hartelust worden gepraat, rondgelopen, de fototentoonstelling van heer Lofty van Bussel en beeldpresentatie van Gerrit Damen en Marga Vullers worden bekeken. Ondertussen werden de loten voor de te houden loterij ijverig aan de man gebracht door Ine van Gils, ja ja, dochter van onze Gerrit van Gils en de heer Ton de Jong. Er was via het boekje verzocht om allemaal iets mee te brengen voor deze loterij en er was met groot enthousiasme op gereageerd. Menigeen is volop bij de verloting in de prijzen gevallen. De verloting werd een gezellig boel, mede gezien dat er dames waren die alsmaar dachten dat ze in de prijzen waren gevallen en ondergetekende maar heen en weer lieten lopen met lootjes waarop geen prijs was gevallen. :) Gelukkig is dit allemaal goed gekomen en konden ook de dames later op de dag met gewonnen prijzen naar huis.

Alle sobats hartelijk dank voor uw inzet voor de verloting.

Na een gezellige middag waar veel over en weer is gepraat werd het tijd om naar de eetzaal te gaan waar de inwendige mens werd verrast met een uitgebreide nasi of bamimaaltijd met veel extra's. Ook hier werden tafels en weer gepraat, maar toch werd het op een moment toch wel erg stil en was voornamelijk het getik van het bestek op de borden te horen. Na nog gezellig nage tafeld te hebben werd het zo langzaam aan tijd om toch elkaar weer gedag te zeggen en ieder zijns weegs te gaan, maar niet nadat er veel positieve reactie werden gegeven aan het reüniecomité en natuurlijk weer de afspraak gemaakt om volgend jaar zeer zeker weer van de partij te zijn.

Onze dank gaat uit naar allen die hun medewerking hebben verleend om met ons deze dag tot een zeer geslaagde dag te maken. Het was fantastisch!.

Door Marianne Lankhuizen, de secretaresse

Reunie 2006

In aansluiting op dit verslag kunnen wij u mededelen dat onze volgende reünie staat gepland op 11 mei 2006 en wel op de Trip van Zoudtlandtkazerne in Breda. Dus we keren weer terug op onze oude honk.

Uit mijn lange geheugen.

Het was uit de tijd dat II-6 RI zelfs nog geen 2-6 was, maar zoals meerdere keren vermeld, als ongeregeld zootje kon worden betiteld. Het dagboek van Henny van Oosterhout brengt je weer terug naar de tijd zoals het toen was. Ik denk dat de belevenissen van de meeste Sobats soortgelijk zullen zijn geweest.

Mijn verhaal vond plaats in april of mei 1945. Het was toen nog echt een ongeregeld zootje. We waren met een naamloze groep bij een Canadees onderdeel ingedeeld voor het verrichten van zogenoemde “wachtdiensten”, en lagen in een dorp in de omgeving van het in Duitsland gelegen Kevelaer, een 30-tal kilometers over de grens bij Venlo. De meeste van ons kwamen uit de Maasdorpen die, vooral aan de Westzijde van de Maas, gelegen waren tussen Venlo en Maastricht.

We waren echte sobats van elkaar, alhoewel die naam ons toen nog niet bekend was. Ik herinner me nog o.a. Driek, Raus, Beerke Bidlot, Pitt Parren, Beerke Parren, Lei Staateman en vooral Lei Jetten.

Om ze allemaal op te noemen is een beetje omslachtig, maar ik schat het aantal op ongeveer 30. Met Lei Jetten kon ik goed overweg.

We beschikten allen over een “Lee Enfield”geweer, dat we ook altijd bij ons moesten dragen als we op stap gingen. Meestal gingen we met een groep van 4 of 6 man de bossen of velden in.

Het geweer met de riem aan de schouder, en een patronengordel om het middel. Soms hingen er aan de koppel nog enkele handgranaten.

We schoten op alles wat er een beetje vreemd uitzag, zoals bijvoorbeeld, een noest aan een boom of een weidepaal. Zo hielden we onze schietvaardigheid in stand.

We gingen zo de omliggende boerderijen af.

Onze normen en waarden waren tijdens de bezettingstijd bijna op het hetzelfde niveau gekomen als dat van de bezetter. We waren allen rond de 20 jaar oud en de pubertijd nauwelijks ontsproten.

Bij een boerderij aangekomen vroegen we aan de boer of boerin:”Haben Sie Hühner??? Indien dit werd bevestigd, was ons antwoord:”Dann haben Sie uch Eier; Also raus damit!”

Pas later heb ik geleerd mij daarvoor te schamen, maar destijds lag alles uit de bezettingstijd ons nog vers in het geheugen.

In die tijd lagen er op meerdere plaatsen nog handgranaten, zomaar op een hoopje langs de weg, netjes verpakt in kartonnen doosjes.

Maar geen Duitser die het waagde om ze mee te nemen. Maar op onze eierinzameling terug te komen: Als we er genoeg hadden, meestal meer dan zo’n 100 stuks, gingen we terug naar de villa waarin we waren ondergebracht.

Daar werden de eieren hard gekookt op een koekjesblik, waarin zich aarde en een flinke plens benzine bevonden.

De vlammen sloegen soms tot het plafond van de kamer en ik begrijp nu nog steeds niet, dat de “zaak niet afgefikt is”.

Als de eieren hard genoeg gekookt waren en daarna enigszins afkoelt, werden ze met smaak genuttigd. Eigenlijk is dat een te mooi woord voor de schranspartij die er dan plaats vond. Het verwonderde mij, dat we na verloop van tijd, zelf geen eieren begonnen te leggen.

Er speelde in die tijd heel veel af, waarover nog vele verhaaltjes te schrijven zouden zijn, maar een voorval wil ik nog memoreren.

Ik noemde de naam Lei Jetten al eerder. Hij had meer ervaring dan ik, en zou me leren om met handgranaten te gooien. Daartoe togen we er met zijn tweeën op uit naar de omliggende velden. We liepen over een zogenoemde “Holleweg”. Een ieder kent wel zo een weg, een weg die ongeveer 1 tot anderhalve meter dieper lag dan het aan weerszijden liggende veld. Hier zou mijn eerste les granaatwerpen plaatsvinden. Het werd hiervoor ook wel tijd, want tot dusver hadden er steeds enkele handgranaten doelloos aan mijn koppel gehangen. We klommen tegen het talud langs de weg, tot op het veld, direct langs de weg,

Er was geen sterveling in de omgeving te zien, waardoor ons die plek uitermate geschikt leek voor het ondergaan van mijn eerste les granaatwerpen.

Lei Jetten begon mij te instrueren. Hij legde uit: “ Je hebt er met een brandtijd van 3, van 6, en van 8 seconden. Althans, dat meen ik mij nog te herinneren. Ik weet niet meer of dat ook op de handgranaten stond die aan mijn koppel hingen. Tot dusver alleen voor de show, maar dat moest nu eindelijk maar eens anders worden.

Na enige instructie van Lei, die vermoedelijk door de zenuwen niet goed tot mij doordrongen was, trok ik de veiligheidspin eruit en liet gelijk de pal los, die de slagfin op zijn plaats moest houden. Het gevolg zal, een ieder die wel eens een handgranaat heeft geworpen, wel bekend zijn. Bij mijn granaat kwam er plots witte rook uit en dat terwijl er nog niet eens een nieuwe paus gekozen was. Ik bleef er met enige verwondering naar staan kijken tot Lei Jetten schreeuwde: “Gooi weg, gooi weg”. Hij kom het nauwelijks uit zijn mond krijgen. Ik deed maar wat mij zo uitdrukkelijk gevraagd was. Lei lag inmiddels al op de grond, en ik volgde zijn voorbeeld maar.

Zodoende weet ik niet meer of de granaat nog de grond geraakt heeft voor hij ontplofte.

Wel weet ik, dat er over de Holleweg een boer met paard en kar passeerde. Hij was ter hoogte van de granaat, toen deze op of boven de grond ontplofte. De boer legde de zweep over het paard en verdween binnen de kortste keren in een stofwolk in de verte.. We hebben er later niets meer van gehoord, dus het zal wel goed afgelopen zijn, zoals er in die tijd wel meer onverklaarbaar goed afliep.. Lei Jetten is niet mee naar Indië gegaan. Ik denk dat het vertrouwen in zijn collega’s geschokt was. Ik heb hem ook daarna nooit meer gezien. Het gevolg zal toch niet traumatisch geweest zijn?!

Jullie Sobat, Pierre Giesen.

Hier weer, bijna als vaste prik, wat losse flodders geschreven en ingezonden door Jan Wijers.

“Fietsenroof” in Duitsland

De volgende gebeurtenis had plaats in de BS-Tijd. Mijn broer en ik deden bewakingsdiensten in Gennep en omgeving en we waren gelegerd in Milsbeek. Door de felle gevechten eind 1944 en begin 1945 in de omgeving van de maas waren de bewoners van dorpen oostelijk van de maas waaronder Gennep via Duitsland geëvacueerd naar het noorden van Nederland.

Onze taak was bewaking van ontruimde gebieden tot de bewoners na de algehele bevrijding weer terug kwamen.

Op een bepaalde vrije dag waren er enkele jongens van onze groep die voorstelden om in de buurt van Goch (niet zo ver over de grens) eens een paar fietsen terug te gaan halen. Mijn broer en ik wilden wel eens in Goch en omgeving gaan kijken hoe het er uitzag na de geslaagde doorbraak van de geallieerde legers maar op fietsenjacht dat zagen we niet zo zitten.....

Toch werden we er bij betrokken en kregen op een gegeven moment een dames fiets toebedeeld met zoiets van “pak aan ze hebben bij ons toch ook de fietsen afgepakt”. Natuurlijk dat was zo maar hebben wij dan het recht om van een eenvoudig vrouwtje wonende op het platte land, die de fiets zo hard nodig had, ander vervoer was er niet meer, om dan die fiets af te pakken. Mijn broer en ik konden dat niet.

We hebben meer dan een uur gewacht tot dat mensje, sjouwend met aardappelen etc., terug kwam en hebben haar de fiets teruggegeven.

Zij was heel erg blij en ze had wel gemerkt dat wij het er niet zo mee eens waren. Wij hebben er nooit spijt van gehad !

Weijers-Wijers

Mijn broer en ik waren samen in Indië. We waren niet de enige broers die destijds samen daar waren als ik denk aan kapitein Vaessens en zijn broer, luitenant Verhulst en zijn broer, alsmede Jan en Gerrit Maassen uit Oeffelt, Cor en Adriaan Polak uit Lage Zwaluwe, dit zijn er enkele die mij te binnen schieten, mogelijk waren het er nog meer.

De naam van mijn broer (helaas in 1997 overleden) werd correct gespeld zoals die van mijn vader Weijers met e, terwijl mijn naam zonder e foutief werd ingeschreven in het register van de Burgerlijke Stand te Mook en Middelaar. Daar kwam ik pas achter toen ik in 1941 mijn persoonsbewijs ging af halen op het Gemeentehuis in Mook. Je moest dat bewijs altijd bij je hebben, daarom had ik er een paar kleine gaatjes in geknipt zodat ik het kon opbergen in een ringboekje dat ik altijd bij me droeg. In mijn onderduiktijd werd ik in Nijmegen aangehouden door een Nederlandse Politieaan. “U hebt Rijkseigendom beschadigd ik moet Uw persoonsbewijs innemen” zei de man.

Ik durfde niet te zeggen dat ik onderduiker was immers je wist nooit zeker aan welke kant deze agent stond.

De meeste waren wel te vertrouwen maar gezien zijn overijverig gedrag heb ik maar niets geriskeerd. Ik kreeg weleen “bewijsje” dat hij het had ingenomen. Dat betekende geen distributiestamkaart en geen bonkaarten meer want zonder persoonsbewijs kreeg je die niet.

Toch is het mij vrij snel weer gelukt om in Boxmeer een vervalst persoonsbewijs te bemachtigen. Ik heb het nog steeds. Het Nederlandse persoonsbewijs bedacht door een zeer ijverige ambtenaar van de Haagse Gemeente-secretarie de heer Lentz was van een bijzondere kwaliteit (helaas voor Nederland). De heer Lentz is met het ontwerp naar Berlijn geweest en de Duitsers waren stom verbaasd, het was beter dan dat van Duitsland !, aldus

volgens de boeken van Dr. L. de Jong.

Gelukkig voor mij kon het wel worden nagemaakt, maar met speciale apparatuur kon altijd worden vastgesteld dat het een vervalsing was. Ik kon het dus normaal gebruiken, maar als ik was opgepakt (we hadden op onze leeftijd ons gezicht niet mee) dan zou de vervalsing zeker zijn ontdekt.

Bij ontslag uit militaire dienst per 1 juli 1948 hadden mijn broer en ik nog een financieel probleem met het Ministerie van Defensie door verwisseling van Wijers door Weijers. De een moest een flink bedrag terug betalen en de ander had voor hetzelfde bedrag een vordering. Wij zijn samen naar Den Haag geweest en konden uitleggen dat de namen verwisselt waren. Het hield verband met mede-kostwinnersvergoeding van mijn broer.

door Jan Wijers

We gaan ook weer verder met een deel uit het onuitputtelijke dagboek van Henny van Oosterhout.

Donderdag 10 oct'46

Vandaag veel gerust. Vanavond op wacht. Vijandelijk artillerie en mortieren hebben ons beschoten, maar alle treffers vielen naast het doel. Onze stads artillerie beantwoordt het vuur. Een vijandelijke spion probeerde ons bivak te besluipen. De Vicker vuurde. Doch na 1 schot ketste het wapen en die klooiër ging piki djalan. Het is tamelijk rumoerig vannacht geweest door de artillerie. Verder niets bijzonders. Had alleen veel slaap.

Vrijdag 11 Oct'46

Had tot vanmiddag 12.00h wacht en had nu mijn vrije dag. Maar had geen zin om naar de stad te gaan. We zitten momenteel met drie man in onze tent te schrijven. Wimpie is hier op bezoek. Hij schrijft naar Ria. Het is vanavond rustig. I finish my letter.

Zaterdag 12 Oct. '46

Vanmorgen was er een mis in het kamp. De aalmoezenier gaat al die bivaks af. Ik ben ook naar de mis geweest. Daarna weer aan onze stellingen gewerkt. Daar zijn we de hele dag aan bezig geweest. Vanavond geschreven naar pater Touw. Zijn brief heb ik beantwoord. Das All. Morgen om 7.00 h patrouille Pantjoe.

Zondag 13 Oct. '46

Vanmorgen om 7.00h vertrokken naar punt 159. Het was al flink warm toen we het punt beklommen. De berg liep gemeen op en dat met de bren op de rug. Ik was munt toen ik boven was.

Ik stelde de bren op in een oude extremistenstelling en zette mij naast de bren in de schaduw. Ik voelde mij niets lekker. Toen we na 1.5 uur weer op de terugweg gingen, heb ik de bren aan Adje mijn helper overgegeven. Onderweg nog verscheidene inheemsen in het niemandsland opgepikt die daar rondstroopten. Bij thuiskomst in het bivak heb ik mij op de krib gelegd. Morgen 14 October 1 jaar geleden vertrokken uit Holland.

Woensdag 16 October '46

Ik schrijf nu vanuit het bataljonsziekenzaaltje. Ze hebben mij maandagmiddag met de ambulancewagen naar Semarang gebracht. Ik had toen 40° Koorts en was zo ziek als een hond. Volgens zegen had ik malaria, maar ik geloof dat niet. Want ik schijt mij leeg (dysenterie) water en bloed en heb een paar beroerde dagen gehad. Ben moe en slap. De wapenstilstand is een feit geworden. Ik ben benieuwd of het vechten nu is afgelopen. We zullen het maar afwachten. En ga eindigen want ik heb hoofdpijn. Ze komen mij de temp. Opnemen en moet de pin in het gat steken zoals ze hier zeggen. Temperatuur normaal. Vanavond bij Jan de Graaf, sanitair soldaat of te wel de hospik wezen buurten. In Duitsland bij de Amerikanen ging ik wel eens met hem op stap. De avond is vlug omgegaan. Veel brieven gehad en kan nu veel schrijven nu ik hier lig.

Donderdag 17 Oct. '46

Vanmorgen 3 brieven geschreven. Verder geen nieuws. Rustig gehouden.

Zondag 20 Oct. '46

Mag het bataljonsziekenzaaltje verlaten. Ben vanmiddag naar de film geweest in de "Tijgerclub" en vanavond naar de "Rex" Daar werd een mooie kleurenfilm gespeeld "Dive Bomber", een pracht stuk. Moest wachten op de truck die mij en anderen naar het kamp terug bracht. Een week weggeweest uit het kamp. Alles was rustig in de tent en sliepen en snurkten.

Woensdag 23 Octob.46

Van de arts 3 dagen vrij van dienst gehad. Kan ik weer wennen aan het bivak. Vanmiddag was genaaid voor de jongens.

Donderdag 24 Oct. '46

Het vliegdekschip De "Karel Doorman" ligt op de rede van Semarang. ± 3 km uit de kust. We waren uitgenodigd door de marine of we mee wilden. Om 11.00h vertrokken we met de landingsboot en om 12.00h kwamen we op de "Karel Doorman". Het is maar een kaal ding. De brug op de zijkant van het schip. Hij is 18.000ton groot en kan 25 vliegtuigen bergen. Ad Zijlmans, mijn neef uit de Made, die is matroos op het schip. Dat is een flinke knul geworden. Hij liet mij het schip zien. Het is jammer. De "Karel Doorman" vertrekt morgen naar Soerabaya anders konden ze ons kamp bezoeken. Ik kreeg 2 haringen. Om 14.30h werden we weer met de landingsboot weer in de haven gebracht. Om 17.00h weer in het kamp en toen gelijk op wacht.

Vrijdag 25 Oct. '46

Vandaag gewerkt voor de jongens. Broeken passend gemaakt. We kregen van de staf, het O.V.W. embleem voor op de mouw. Vanavond een film gehad van Sis Hopkins, een oudje.

Zaterdag 26 Oct '46 (Flater)

Vandaag zo goed begonnen en zo slecht geëindigd. Vandaag de grootste stommiteit uitgehaald die een soldaat met twee dienstjaren kan uithalen. En die en kameraad bijna verwonde. We stonden opgesteld pelotonsgewijze voor wapeninspectie. De bren had ik gepoetst en we stonden op de appelplaats nog wat gekheid aan het verkopen. Toen ik de onzalige gedachten kreeg dat ik vergeten was om na het potsen de trekker af te trekken. Als veiligheidsmaatregel. Maar in mijn stommiteit had ik vergeten het volgeladen brenmagazijn er af te halen. Ik was te vertrouwd met het wapen. Zo ook het gebeurde. Ik grendelde en trok af maar richtte als veiligheid naar de grond en paf, daar ging een schot af! Ik schrok me halfdood! Hoe dat op het moment kwam wist ik zelf niet. Van schrik stond ik te beven op mijn benen. Ik had een collega vlak langs zijn kuit geschoten zodat zijn been wat verschroeid was van de mondingsvlam. De luit kwam en zei: 'rapporteur die man, adjudant'. Het was maar goed dat de kogel voor ons in de schuilkelder insloeg anders was het leed voor mij en een kameraad niet te overzien zijn geweest. Zo zie je een moment van onoplettendheid zou je bijna je je leven lang dat verweten hebben. Het verwonden van een kameraad door onoplettendheid. Ik was de hele morgen niets meer waard en schaamde mij voor de jongens om als oude soldaat om zo'n flater te maken. En kan er nog niet over uit dat mij dat gebeurde. Ik moest bij kapitein Maan komen, compie's commandant en hij zag dat ik nog overstuur was en het gebeuren mij erg aantrok. Hij beurde mij op en vergoelijkte mijn stommiteit en dat het meer een ongeluk was en mijn zelfvertrouwen weer terug zou krijgen.

Ik had angst voor het wapen weer in handen te nemen. Hij sprak tegen mij als een vader tegen een zoon. Een pracht kerel is het. En ik kwam er zonder straf van ad ofschoon ik het verdiend had.

Het is een goede les geweest voor mij en voor anderen. Hou je hersens bij elkaar. Vandaag is kolonel de Langen geweest, Alle manschappen kregen een pluimpje vanwege de netheid en degelijkheid van ons bivak "pirewapa". Vanmiddag nog gewerkt voor de jongens. Een dag van emoties.

Zondag 27 Oct.'46

Vanmorgen naar de kerk geweest. Daarna weer genaaid voor de jongens. De dominee heeft afscheid genomen. Hij moet met de anderen officieren naar Sumatra met de IJ-brigade. Misschien gaan wij ook wel, binnen niet al te lange tijd. Hij zei dat we voor verrassingen zouden komen te staan. Vanavond op wacht.

Maandag 28 oct'46

Bij de 3^e coy is het de hele nacht erg onrustig geweest. Vele lichtfakkels gingen de lucht in en tegen daglicht is er een vijandelijke aanval op de 3^e coy ondernomen. Ze zijn beshoten door mortiergranaten. Onze artillerie is ook nog in actie geweest en onze zware mitrailleurs hebben nog schoten gelost.. En dan noemt men wapenstilstand. Vanmiddag met verlof naar de stad geweest. Veel geld uitgegeven en nog niets hebben. Vanavond een prachtfilm gezien. Veel gelachen. Om 22.20h weer thuis.

Dinsdag 29 Oct.'46

Vanmorgen om 04.30h gewekt door inslagen van mortiergranaten. 6 Stuks die vlak voor het bivak insloegen. "Alarm". Allen naar de bunkstelling. Om 07.00h Alarm opgeheven. Verder alles rustig verlopen. Vanmorgen nog op de machine gewerkt. Vanmiddag patrouille naar punt 125. Fototoestel meegenomen,. Die rotte steile berg. Ik kwam bekaf boven, Ik hoop dat alle foto's gelukt zijn. Na 1 ½ h geobserveerd te hebben, gingen wij in Zuid Westelijke richting observeren tot 18.00h. Om 17.30 h werden twee wilde zwijnen gezien. Penning schoot. Een treffer in het hart. Een pracht schot. Adje heeft hem de keel doorgesneden. De poten bij elkaar gebonden en terug naar het kamp. Halfweg kwam de auto ons halen en het varken. Tegen de schemer kwamen we thuis. Er waren twee brieven voor mij vanavond van twee girls. Een schrijft me te gek. Ze begint al met liefhebbende en daar houd ik niet van. Ik zal haar liefde wat bekoelen door ijs op haar hart te leggen.

Woensdag 30 Oct.'46

Vandaag de hele dag op de machine genaaid. Om 11.30h een kankerurtje bij de adjudant (het Peerd) Nu daar is wat gekankerd. Onze sectie op een paar man vrij van wacht. Verder geen bijzonderheden.

Donderdag 31 Oct'46 "Pirewapa"

Vannacht weer in de alarmstelling. Het bivak werd weer beschoten door machinegewervuur en mortieren. Om 01.45h konden we inrukken op het 2^e peloton na. Weg ons vrije nachtje.

De Vickers en onze mortieren hebben het vuur beantwoord.

Vanmorgen van 9 tot 12.00h post aan de ingang aan de weg. Vanmiddag kregen we hoog bezoek. Er kwamen wel 10 a 15 jeeps begeleid door MP op de motoren. De adjud. Generaal begeleid door vele officieren bezocht ons kamp. Hij was zeer te spreken over ons bivak maar niet over het eten dat wij kregen. Trouwens daar heeft de kok een woordje over gesproken.

Vrijdag 1 nov.'46 Allerheiligen.

Ben vanmorgen naar de mis gegaan., Vandaag hebben we Zondagsdienst. Behalve de wacht en de patrouilles natuurlijk. Ik heb vandaag gewoon doorgewerkt door veranderwerk voor de jongens.. Vandaag zijn er veel bevordert naar soldaat 1^e klas, korporaal en sergeant. Ook Sijen Die heeft het met een bruine arm gekregen want voor korporaal deugt hij niet. Een zenuwpees. Alle jongens hadden er de pest over in. Hij is de jongste uit de sectie en een kontenkruiper met een grote mond die Jan en Alleman met zijn grote mond denkt te overbluffen. En de beste vriend van" het Peerd".

Zaterdag 2 nov'46

Vandaag flink gewerkt. Lei Reuvers is onze sectie commandant(korporaal) geworden. De jongens hebben bij de compie's commandant geklaagd. Lei is een oudere rustige man als onze korporaal. Vannacht hebben we wacht.

Zondag 3 nov'46

Het is een rumoerige nacht geweest. Bij het 13 RI en bij de 4^e coy. De reserve sectie moest om 24.00h ook in de alarmstelling. In het voorterrein werd overal met lampen geseind. We hadden vast een aanval verwacht.

door Henny van Oosterhout

Wapenstilstandsprikelen 1948.

Er was een wapenstilstandscommissie samengesteld, waarvan kapitein Koppenol deel uitmaakte, teneinde tussen de strijdende partijen borden te plaatsen die zouden aangeven waar de afgesproken demarcatielijn zou lopen. Kapitein Koppenol wilde echter eerst nagaan waar die lijn liep tussen onze laatste post in de buurt van de Tuntangcentrale en onze volgende post richting Kudungjati. Om niet de omweg via Semarang te hoeven maken werd besloten dit traject met onze gepantserde weaponcarrier af te leggen. Hiervoor moesten wij echter de kali Tuntang oversteken daar waar een noodbrug lag. Vlakbij liep ook een spoorlijntje waarop, sinds de wapenstilstand, eenmaal daags een treintje liep vanuit Republikeins gebied naar Semarang.

De noodbrug over kali Tuntang zag er echter zeer gammel uit, goed voor de passage van voetgangers en mogelijk een jeep, maar hoogstwaarschijnlijk niet voor de pantserwagen. Wij stonden nu voor de keuze om het over de spoorbrug te wagen, waarvan het rijdek alleen bestond uit spoorbielsen, of de missie af te blazen.

Na beraad werd besloten de tocht via de spoorbrug te wagen.

Nadat de pantserwagen op de spoordijk was geklommen, reden we tot aan de eerste bielsen van de brug. De breedte van het wielstel kwam net overeen met de lengte van de spoorbielsen. Het uitzicht op het te volgen traject was, door de bepantsering, vrij beperkt. Er moest iemand voorop lopen om de wagen tijdens de overtocht op de bielsen te houden. Deze begeleider moest de overtocht vrijwel helemaal achteruit lopen hetgeen ook een toer was vanwege de spaties tussen de spoorbielsen en gapende diepte waar de kali stroomde.

Enige inzittenden verkozen de overtocht te voet te doen. De pantserwagen werd in de eerste versnelling gezet en in de lowgear hobbelden we van biels naar biels over de brug. We probeerden er maar niet aan te denken dat de trein er aan zou komen, want dan was het feest compleet.

Eenmaal over de brug reden we verder de spoordijk af, ingeklemd tussen de flanken van de heuvel aan weerskanten van de baan. Na verloop van tijd kwamen we aan de rechter kant een stationnetje tegen. Enige spoorwegbeamten die daar aanwezig waren, stonden ons verbaasd aan te staren. Men had dit duidelijk niet verwacht. We hebben maar niets gezegd en zijn verder gereden tot de weg van de gammele brug ons pad kruiste. Hierop was het een stuk gemakkelijker rijden alhoewel de weg vrij smal was. Eerst kwamen wij door een aangeplant Djatibos, vol gevallen grote bladeren. Daarna kwamen rijstvelden in zicht en uiteindelijk onze beoogde voorpost.

Ook hier had men ons niet uit richting verwacht, wat een lichte consternatie veroorzaakte. Na wat heen en weer gepraat bedaarden de gemoederen en kon de kapitein zijn zegje doen over het plaatsen van de demarcatieborden. Hierna was onze opdracht vervuld. We besloten maar niet over de zelfde weg terug te gaan. We kwamen door het gebied waar voor de eerste Politie Actie ook al vaak acties waren geweest. Eindelijk bereikten we dan Salatiga via Semarang.

Geschreven en ingezonden door sobat Ger Dejong.

Het leven van Cees Groen

Cornelis (Cees) Groen werd geboren in Rotterdam, als negende kind en jongste zoon van Gerrit Groen en Dirkje Schop. Toen hij een jaar of vier was kwam het leven van de jonge Cees bijna tot een vroegtijdig einde. Om een uur of 7 's avonds liep hij met zijn hoepel door een zandhoop en kieperde zo in de Rijnhaven, in water van minstens 3 meter diep, rakelings tussen de havenmuur en een schip, een ruimte van minder dan een meter. Een voorbijlopende schipper kwam op de angstkreten van kinderen af en haalde Ceesje uit het water.

De hoepel had hij nog in zijn hand toen hij druipnat thuis werd bezorgd, waar hij zijn beklag deed bij z'n moeder, want de schipper had hem zomaar ondersteboven gehouden en hem een plak slaag gegeven. Moeder legde hem uit dat de schipper dat gedaan had om het water uit zijn longen te krijgen. Toen wreef Moeder met een halve ui over z'n enkels tegen een eventuele verkoudheid. Dat vond Ceesje erg prettig.

In 1929, toen Cees ongeveer zes jaar oud was verhuisde de familie naar Eindhoven. De Crisis zaaide armoede wereldwijd en vader Groen kon zijn Water en Vuur winkel niet langer handhaven, nu zoveel klanten hun rekeningen niet konden betalen en zo werd besloten om naar de Lichtstad te 'emigreren. Philips, die sinds 1891 radio's en gloeilampen maakte, zorgde goed voor zijn personeel dat uit alle 11 provincies toestroomde. Hele woonwijken met ruime huizen werden gebouwd, met scholen, winkels, sportvelden, schouwburgen en poliklinieken.

Cees had het best naar z'n zin in die jaren. De tradities van vroeger werden voortgezet en 's Zondagsmorgens, terwijl moeder het ontbijt klaarmaakte speelde vader op het harmonium dat meegekomen was uit Rotterdam, de eeuwenoude psalmen en gezangen.

Vader was vaak ouderling in de Gereformeerde Kerk en het gezin leefde volgens de strenge richtlijnen van de Calvinistische leer. Na zijn lagere schooljaren had Cees moeite om een geschikte baan vinden. Intelligent en artistiek als hij was, maar zonder verdere opleiding vond hij nergens z'n draai. Toen hij 16 jaar was kreeg hij toestemming van zijn vader om bij de Marine te gaan. Helaas, een paar weken voor dat hij zich aan kon melden in Den Helder brak de Tweede Wereldoorlog uit en ging zijn plan niet door.

In Februari 1943 kwam de gevreesde gele envelop met het bevel dat zijn broer Gerrit en hij zich aan dienden te melden bij het Duitse arbeidsbureau. Ze wisten wat dit betekende, een aanstelling in de een of andere fabriek in Duitsland, om slavenarbeid te verrichten. Gerrit en hij besloten om onder te duiken en Cees kwam terecht bij de familie Versnel in Wormerveer. 'Oom' Leo en 'Tante' Riek zorgden voor Cees, alsof hij hun eigen zoon was, al wisten ze dat ze daarbij hun eigen leven op het spel zetten.

Evengoed vermaakte Cees zich over het algemeen opperbest. Hij speelde gitaar en samen met anderen talentvolle artiesten vormde hij een groep, 'De Rambling Cowboys', die al spoedig overal graag geziene gasten waren.

Bestellen van DVD's.

Beste sobats

Met een bepaalde regelmaat komen er bij ons vragen binnen met betrekking tot videofilms die gemaakt zijn tijdens reünies en/of dodenherdenkingen en of deze kunnen worden overgezet op een DVD.

Wij hebben iemand gevonden die niet alleen de kennis in huis heeft, maar ook al een aantal DVD's heeft gemaakt n.l

1. Reünie te Blerick-Venlo op 4-10- 1996,
2. Onthulling van de Plaquette in Roermond op 29-5-1992 en
3. De dodenherdenking te Roermond op 7-9-2005 en reünie te Weert..

De DVD's worden tijdens de volgende reünie aan u uitgereikt. Duurt dit voor u te lang dan kunt ook het verschuldigde bedrag storten.

Kosten per DVD 7 euro (uitgereikt met reünie)

" " " 8.5 euro (per post verzonden)

Degenen die hiervoor interesse hebben kunnen het bestelformulier invullen en zenden naar:

Mevr. Marga Hendriks-Vullers
Kruissingel 59 6088 BB Roggel
Tel. 0475-491316
E-mail margahendriks@home.nl
Rabobank nr: 144205416

Met vriendelijke groeten M.van Bussel
Hulpsecretaris

Bestelformulier DVD's.

- DVD: Onthulling van de Plaquette in Roermond op 29-5-1992
- DVD: Reünie te Blerick-Venlo op 4-10- 1996
- DVD: Dodenherdenking te Roermond op 7-9-2005 en reünie Weert 2005

Naam :

Adres:

Postcode:Woonplaats:

Tel:

- Uitreiking op de volgende reünie in 2006
- Toezending per post na betaling per bank.

Handtekening:

jubilea

Op 31 augustus jl vierden Jos en Coby Verhulst-Sperber, het heugelijke feit dat zij 60 jaar in de echt waren verbonden. Deze mijlpaal werd in familiekring gevierd maar ook met een feestelijke eucharistieviering in de kerk. Daarbij was naloop gelegenheid gezellig samen te zijn met kopje koffie en wat lekkers. Namens het bestuur van 2-6RI nogmaals onze hartelijke gelukwensen echtbaar Verhulst.!

Na onze reünie van 20 mei 2005 is bij j het secretariaat is bekend gemaakt of geworden dat ons de volgende sobats ons zijn ontvallen:

Rectificatie met excuses:

W.H. Schreurs., Laurierstraat 54, 6413 RR Heerlen
5 januari 1926 - 23 september 2003

A. Verboven, Heistraat 12, kamer 65, 4631 KX Hoogerheide
26 oktober 1916 - 2 juli 2005

B. Nota. Gen. Van Merlenstraat 49, 5623 GC Eindhoven
11 september 1926 - 4 juli 2005

R.G.P. Dejong , 63 Fowlerstreet Moe 3825, Victoria , Australia
31 mei 1926 - 10 augustus 2005

J.H. Steijvers. Lambertusstraat 2, 6039 CC Stramproy,
31 mei 1926 - 15 augustus 2005

G.W. v.d. Pluijm, . Beatrixplantsoen 2, 4273 EV Hank
13 mei 1926 - 18 augustus 2005
corr.adres : v.d. Pluijm , Groentje23, 4814 TH Breda

H.A.H. Knapen.

22-07-'05 - 2-11-1923

Corr. Mevr.M.Knapen-Gubbels, De Wissel 12 , 6093 WB Heijthuisen

Raamsdonkveer , 2 januari 2005,

Geachte heer van Bussel,

Op uw verzoek , hier mijn verhaal over de binding die ik heb met 2-6 RI. Ik ben Simons Boons, geboren op 7 December 1926 in Made –Drimmelen. Na de bevrijding van dit dorp , op 4 november 1944, ben ik toegetreten tot de Binnenlandse Strijdkrachten aldaar en tot de capitulatie op 5 mei 1945 dienst gegaan op de post “de Koekoek”, gelegen tussen Drimmelen en Lage Zwaluwe. Na de bevrijding als OVW-er aangemeld voor Ned.Indië en ingedeeld bij de 3^e compagnie I-6 RI, van kapitein Veldman. Vanuit Vught via Sittard met 2-6 RI, vertrokken naar Engeland en vanuit Engeland met de Nieuw Amsterdam naar Malakka en gelegen in Morib beach. Daar nog deel uitgemaakt van kaderklasje van de Luitenant Nortier maar in maart 1946 met de T-brigade geland in Semarang

Gelegerd in het NIS gebouw en later aan de Boelobrug over gegaan naar het Mortier Peloton van de luitenant Feyen en gelegerd op het vliegveld.

In oktober 1946 als vrijwilliger vertrokken naar Hollandia, Nieuw Guinea en daar een commando-opleiding gevolgd . In maart 1947 via Bali naar Java en gelegerd in Bandoeng en begonnen aan de Para- opleiding. Met de 1^e Paracompanie deelgenomen aan de vier luchtlandingoperaties Djocja (` 19 dec 1948) Djmabi (Sumatra op 28 dec.1948) Air-Molek (Sumatra op 5 jan.1949) en Gading (10 maart 1949)

In maart 1950 met het Regiment Speciale Troepen teruggekeerd naar Nederland en gelegerd in het kamp Prinschenbosch te Chaam. Beroepsopleiding gevolgd ien in 1951, als instructeur geplaatst bij het Korps Commandotroepen te Roosendaal en daar onafgebroken gediend tot mijn pensionering als kapitein in 1983. Vanaf 1967 bestuurslid van Commandostichting en conservator van het Commando-museum. TOen in 1998 de kazerne werd gesloopt en herbouwd werd het museum tijdelijk opgeslagen en na de oplevering van de nieuwe Engelbrecht van Nassau kazerne in 2003, begonnen met de inrichting van een geheel nieuw museum, dat op 25 mei 2004 is geopend. Vanaf de oprichting van het Vetranenplatform in 1990 ben ik hierbij als lid van van het algemeen bestuur betrokken geweest tot 1998. Was tot 1 jan 2003 als voorzitter van de herdenkingscommissie van Korpscommandotroepen betrokken bij de organisatie van alle commandoherdenkingen . Dit alles hield in dat ik gemiddeld drie dagen per week bezig was met het veteranengebeuren en museum en mijn echtgenote vind het wel genoeg . Het is mede daarom dat ik niet zo vaak op de reünie van 2-6 RI verschijn en ook omdat mijn Indië verleden zich ook hjet langst bij de Speciale troepen heeft afgespeeld , maar toch zal ik mijn begintijd 2-6RI nooit vergeten..

Simons Boons.

STAFKWARTIER "T" BRIGADE

D A G O R D E R

Ter gelegenheid van de opheffing der "T" Brigade
op 16 December 1949.

T I J G E R S,

Nu de opheffing der Tijger Brigade een feit is geworden, wil ik mij voor het laatst gaarne met een persoonlijk woord tot U richten.

Sedert de oprichting der Brigade in Januari 1946, is er door ieder hard gewerkt, en zijn er vele dingen tot stand gebracht, waarop iedere TIJGER met recht trots mag zijn.

Aan U allen is het dan ook te danken, dat het woord " TIJGER BRIGADE " geen holklinkend begrip is, integendeel het heeft een sterke klank verkregen; door de volledige inzet van U allen heeft de Tijger Brigade " geschiedenis " gemaakt.

Mogen wij, indien wij terugzien op deze bewogen tijd nog met dankbaarheid gedenken, diegenen die ons hierbij voorgingen in de opoffering van het hoogste en de hoop uitspreken, dat familie en vrienden troost mogen vinden in de gedachte, dat zij ook door ons niet vergeten zullen worden.

Tenslotte wil ik de wens uitspreken, dat het U allen in Uw verder leven goed ga en dat Gij bij het woord " TIJGER BRIGADE " dezelfde trots en dankbaarheid moge gevoelen omdat Gij deel hebt uitgemaakt van deze Brigade, even als ik gevoel omdat ik Uw Commandant heb mogen zijn.

SALATIGA, 16 December 1949,

de Brigade Commandant

A. J. Ch. v. d. HURK.
LUIT KOL DER INT RI

Uit mijn lange geheugen deel 2

1945 Geschiedkundig een bewogen jaar.

Einde van de oorlog in Europa met Duitsland.

Enkele maanden later einde van de oorlog in Azië met Japan en de reïncarnatie van 2-6 RI.

We waren enige tijd met een naamloze groep ingedeeld bij de Canadezen in Duitsland. Het zal einde mei of begin juni zijn geweest toen we met onze groep naar Frankrijk werden overgeplaatst. Er waren ook groepen bijgekomen uit Brabant. Ze wilden echte soldaten van ons maken.

In Frankrijk werden we gelegerd in een oude kazerne in het dorpje Fournes Met onze groep, voornamelijk Limburgers en Brabanders vormden we samen de eerste compagnie van 2-6RI. Het dorpje Fournes lag circa 50 km ten oosten van Lille. Een eind verder lag nog een dorpje, waarvan ik de naam niet meer weet, mogelijk behoorde het bij Fournes.

Er stond een kroeg waar het erg gezellig was. Er was altijd stemmige accordeonmuziek. Het kazerne-terrein bestond uit zwart aangewalst kolengruis. Het was erg stoffig. Hierop kregen we exercitie. Draaien als een drol in de bekende pot, linksom, rechtsom, voorwaarts en halt. Ik geloof dat het noemde: de basis van de discipline. S'avonds had je, om in militaire termen te spreken, allemaal zwarte poten van het kolenstof. langs de kazernemuur was een zinken bak bevestigd van circa tien meter lang en een vijftien tal kranen erboven. Daar kon je dan je voeten en andere privé delen wassen.

Onze groep werd, zoals ik reeds zei, tot de eerste compagnie gevormd. Volgens mij was daar ook een Hagenaar bij, Stockman genoemd. Over hem gaat dit verhaal.

Stockman was bepaald niet groot van stuk. Had blonde krulletjes en een te grote uniformbroek, waarvan voorla de achterzijde te groot was. Voor een Hagenaar was het leuke vent. Als hij vrolijk was en dat was hij altijd, zong hij doorlopend een somber Frans liedje. Het klonk voor mij zo:

Il pluerait comme une fontain,
Il pluerait, pluerait, pluerait,
Il pluerait comme une Madelaine,
Il pluerait, pluerait toujours,

Volgens de vertaling van Stockman ging het over iemand die hilde als een fontein. Hij hilde om ene Madelaine en hilde altijd maar door.

Op een zekere dag kregen we brengun instructie. Stockman moest achter de bren gaan liggen en denkbeeldig schieten op de vijand. Op een gegeven ogenblik roept de sergeant instructeur: "Stockman, mankement 2". Het wapen moest uit elkaar gehaald worden en zo spoedig mogelijk weer in gereedheid worden gebracht. Dit lukte Stockman echter niet. De sergeant sprak weer: "Stockman, de vijand is op honderd meter". Grote zweetdruppels parelden op Stockmans voorhoofd. Hij ploeterde voort om het wapen weer in gereedheid te brengen. Opnieuw sprak de sergeant: "Stockman, de vijand is op vijftig meter". Wat Stockman ook deed, het lukte hem maar niet de bren op orde te brengen. Toen de sergeant weer Stockman riep, sprong Stockman overeind, stak zijn handen in de lucht en riep: "sergeant, ik geef mij over, de vijand is hier".

Wie de brengun naderhand in elkaar heeft gezet weet ik niet meer, misschien weet Stockman het nog. En misschien ook nog wel dat hij op Malakka voor straf een diepe kuil moest graven.

In opvolging van dit verhaal vraagt Pierre Giesen zich af, waar Stockman is gebleven. Wie weet meer te vertellen over Stockman, Bij het secretariaat zijn naast de gegevens Soestdijksekade 669, Den Haag, geen nadere gegevens over hem bekend dan dat Stockman met jullie is terug gekomen met de Johan van Oldenbarnevelt.

Reacties naar secretariaat of sobat Pierre Giesen.